

Tako je majhen in droben, da ga je komaj opaziti, včasih pa tako mirno sedi na strehi, da ljudje mislijo: »To je eden izmed najmanjših dimnikov,« ali: »Glej no, tamle se je pa strešnik postavil pokonci!« Toda vsi ga poznajo in se pogovarjajo z njim.

»Hej,« ga kliče z ulice dežnikar. »Kaj naj storim, možiček? Ves sem iz sebe! Do jutri moram zakrpati štirideset dežnikov in šest sončnikov, pa sem že zdaj tako utrujen, da ne morem popraviti nobenega več.«

Možiček zleze do žleba in mu odgovori: »Pojdi za eno uro na sprehod, na sonce, med drevesa na travniku. Potem se loti dela in napravil ga boš do jutri zjutraj.«

»Hvala, možiček!« odgovori dežnikar veselo in odide z vsem svojim platnom, kljukami in špriklami proti travniku ob rečici.

»Možiček, možiček!« zavrešči včasih kaka stara ženica skozi okno podstrešnice. »Maček mi je ukradel meso z okna. Tamle, za železnim dimnikom gre!«

Res, črn maček se tihotapi s kosom mesa v gobcu za zarjavelim železnim dimnikom. Možiček plane proti njemu. Maček se zasuče, divje zarenči skozi zobe, a ne izpusti mesa, z njim vred se skrije v žleb. Možiček se zapelje na paličici, ki si jo je vtaknil med noge, tri metre po strmi strehi navzdol in butne v žleb, po katerem teka črnuh z dvignjenim repom. Možiček ga prime za ščetinasti uhelj in mu iztrga plen, medtem ko maček besno prha in ga praska po roki.

»Hvala,« reče ženica, ko ji možiček prinese kos mesa nazaj. »Prosim te, stopi k meni na malico.«

Možiček zleze skozi okno v belo kuhinjo, kjer so po stenah naslikane rdeče jagode. Ko se naje iz krožnika, ki je komaj tako velik kot najmanjša pokrovka, se zahvali ženici in zopet odide po svojih poteh.

»Odkod pa je možiček?« sprašujejo otroci, ko prvič pridejo na obisk v staro mesto.

»Nekoč zdavnaj,« jim povedo, »so na hribu podrli kamniti mahovnati grajski stolp, ki je bil star dva tisoč let in priklenjen z verigami. Ko so kamenje peljali v staro mesto in ga stresli na trgu, je iz kupa skočil možic in urno splezal na streho. Od takrat je pri nas.«

»Kdo stanuje v tistile hišici?« sprašujejo majhne deklice svoje očete in kažejo na stolpiček na oglu stare hiše. Stolpiček ima dve lini, koničasto streho in na drogu železnega petelina, ki ga obrača veter.

»Tam stanuje možiček iz starega mesta,« odgovarjajo očetje svojim deklicam, čeprav nihče natanko ne ve, kje pravzaprav stanuje.

Kadar je možiček sit, zaspi za najdebelejšim in najtoplejšim dimnikom.

